

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – DCM Film Distribution/Komisja**(Sprawa T-760/21)**

(2022/C 51/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DCM Film Distribution (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Huttenlauch, M. Klasse i P. Hesse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 7095 final z dnia 28 września 2021 r. w sprawie kontroli legalności aktu Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 ⁽¹⁾, zgodnie z art. 264 ust. 1 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że interpretacja przez Komisję pojęcia „spółki europejskiej” jest niezgodna z wytycznymi i programem pracy.
  - Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, interpretując kryterium narodowości w ten sposób, że odnosi się ono tylko do osób fizycznych będących właścicielami spółki-wnioskodawcy. Komisja błędnie przyjęła zatem, że termin „własność” oznacza „własność ostateczną”. Przedstawione sformułowanie nie pozwala uznać, że dla zakwalifikowania skarżącej jako spółki europejskiej decydujące znaczenie ma narodowość „ostatecznych wspólników” a nie tylko narodowość bezpośrednich wspólników. Zawężająca wykładnia Komisji nie tylko nie znajduje potwierdzenia w sformułowaniu, ale także jest niespójna i sprzeczna ze zwykłym znaczeniem określonych w prawie Unii terminów „narodowość”, „przedsiębiorstwo unijne” i „utwór europejski”.
2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że przedstawiona przez Komisję wykładnia pojęcia „spółki europejskiej” jest niezgodna z prawem Unii mającym wyższą rangę.
  - Według strony skarżącej zaskarżona decyzja stoi na przeszkodzie realizacji celów obowiązującego prawa Unii, ponieważ opiera się ona na błędnej wykładni i nie uwzględnia we właściwym stopniu okoliczności faktycznych sprawy.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji stoi w sprzeczności z rozporządzeniem (UE) nr 1295/2013 ⁽²⁾ leżącym u podstaw programu finansowania mediów „Kreatywna Europa”.
  - Strona skarżąca podnosi, że uznanie narodowości ostatecznych właścicieli spółki-wnioskodawcy za kryterium kwalifikujące do objęcia finansowaniem nie ma żadnych podstaw w rozporządzeniu nr 1295/2013 i że w rzeczywistości sprzeciwia się ono koncepcji spójnego wdrażania ogólnych i szczegółowych celów podprogramu MEDIA realizowanego w ramach programu „Kreatywna Europa”.
4. Zarzut czwarty, w myśl którego decyzja Komisji narusza także wymogi rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁾.
  - Strona skarżąca podnosi, że dokonana przez Komisję wykładnia kryteriów kwalifikowalności nie jest zgodna z zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, których Komisja powinna przestrzegać w swych decyzjach dotyczących finansowania w drodze dotacji.
5. Zarzut piąty, według którego decyzja Komisji narusza art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- Strona skarżąca podnosi, że decyzja Komisji prowadzi do odmiennego traktowania podobnych sytuacji ze szkodą dla określonych podmiotów, co nie jest obiektywnie uzasadnione.
6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja wykroczyła poza granice swych uprawnień dyskrecjonalnych.
- Strona skarżąca podnosi, że wybierając wykładnię pomijającą prawo Unii i stojącą z nim w sprzeczności, pomimo tego, że możliwe było przyjęcie kilku alternatywnych, spójnych z prawem Unii wykładni, Komisja nadużyła przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych.
7. Zarzut siódmy, według którego decyzja Komisji narusza zasadę proporcjonalności.
- Strona skarżąca twierdzi, że przyznanie finansowania pod warunkiem uniemożliwienia przekazywania zysków do państw trzecich byłoby równie skutecznym lecz mniej dotkliwym środkiem.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Kreatywna Europa” (2014–2020) i uchylające decyzje nr 1718/2006/WE, nr 1855/2006/WE i nr 1041/2009/WE (Dz.U. 2013, L 347, s. 221).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2021 r. – Courtois i in./Komisja

(Sprawa T-761/21)

(2022/C 51/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fabien Courtois (Rueil-Malmaison, Francja) i 2088 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat A. Durand)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- uznanie ich skarg za dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 24 września 2021 r. polegającej na braku odpowiedzi na ponowny wniosek złożony przez skarżących w dniu 13 sierpnia 2021 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczalności skargi. Skarżący podnoszą w tym względzie ich interes prawny wynikający ze statusu wnioskodawców uprawnionych do wszczęcia postępowania sądowego w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (¹) (zwanego dalej „rozporządzeniem 1049/2001”) oraz ze statusu adresatów zaskarżonego aktu w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Skarżący wskazują ponadto, że interes prawny przysługuje im w związku z odmową przyznania dostępu do dokumentów udzieloną przez Komisję w dorozumianej decyzji odmownej z dnia 24 września 2021 r. oraz z naruszeniem ich praw podstawowych przez zaskarżoną decyzję.